

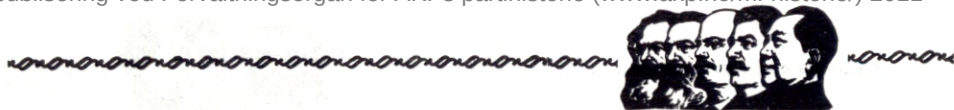
TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP(m-l)

Februar – 2/74

INNHold

Leder: 1. mai – enhet mot DNA/LO-toppen!	s. 3
--	------

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

Flere erfaringer fra Sørmarka	s. 6
Sosialistisk lærerlag	s. 8
Erfaringer fra arbeidet i Norsk Lektorlag i vår krets	s. 10
Frå partilaget	s. 11
La KK stå sentralt i proletariseringa av bevegelsen	s. 14

Debatt

Arbeiderklassen i ledelsen, også i Rød Ungdom	s. 16
Lær av Chile	s. 18
RUs viktigste feil var av høyrekarakter	s. 19
Kulturfronten, trenger vi den	s. 22
Oljekrisa og SVs økopolitikk	s. 23

Forsida:

Kjartan Gudjonsson: Første mai-demonstrasjon
på Island. Proletarer i alle land

Leder:

1. mai — enhet mot DNA/LO — toppen!

Siden slutten av seksti-åra har det skjedd en oppbygging til venstre for høyresosialdemokratiet 1.mai. For opposisjonen mot LO-toppen i fagbevegelsen har dette hatt stor betydning. Nytt og bra er også at andre grupper enn de fagorganiserte, som ungdommen og kvinnene, kulturarbeidere og idrettsfolk osv., er trukket aktivt med på demonstrasjonsdagen.

1. mai i år blir svært viktig. Vi står foran et tariffoppgjør som etter alt å dømme vil bli det hardeste på lang tid. Opposisjonen mot klassesamarbeidspolitikken og mot imperialismen står sterkt. Samtidig vil det bli nødvendig å gå hardt inn for å bevare og utvikle kampfelleskapet på venstresida.

DNAs TAKTIKK

Før om åra har direktivet fra DNA-ledelsen vært — ingen enhetsarrangementer, 1.mai-feiringa skal gå for seg i partiets og samorganisasjonens regi. I fjor rykket partiets organisasjonsssekretær Ronald Bye ut med mobiliseringsordre mot demonstrasjonene til venstre. Resultatet ble svært dårlig. I år går direktivet ut på at samorg. skal stå som eneste arrangør — under den uttalte forutsetning at SV går med i demonstrasjonen (i annet fall forbeholder de seg retten til å endre opplegget tilbake til det gamle). I Oslo Samorgs styre er det på dette grunnlaget »vedtatt» at det skal holdes *en* demonstrasjon i Oslo 1.mai(!) — under parolen »Samhold gir styrke — styrk LO».

SV – LA SOSIALDEMOKRATEN STEKE I SITT EGET FETT?

SVs faglige utvalg har på vegne av Valgforbundet foreløpig blitt enig med Samorgs styre i Oslo, på vegne av DNA, om dette opplegget: Det nedsettes en 1.mai-komite med tre representanter for styret (DNA-folk) samt to representanter for SV. Bare fagforeninger og *ingen andre organisasjoner* kan delta. For husmødre og skoleungdom gjelder at de skal gå sammen med mannen eller faren. Videre: De som fortsatt faller utafor dette opplegget går bakerst i toget i en egen seksjon. Alt dette er foreløpig godtatt av SVs representanter. Det gjenstående taktiske problemet for SVs representanter er følgende: Det må kreves to talere – en fra LOs sekretariat (fortrinnsvis Aspengren!) og en fra SV, f.eks. Jern&Met avd.1s formann, Kalheim.

En ledende SV-tillitsmann framstiller denne taktikken som et »revolusjonært kompromiss» eller, med Lenin, som å »la sosialdemokratene steike i sitt eget fett». Ellers begrunnes taktikken med at det må være enhet i fagbevegelsen, spesielt må fagbevegelsen stå samlet i LOs jubileumsår. Derfor må *samorganisasjonen selv og aleine* stå som arrangør av dagen» (SVs faglige avis.)

For det første er det altså her meningen gjennom et samarbeid med DNA å steike DNA i sitt eget fett. Men saka er at DNA allerede står uhyre svakt og spiller liten eller ingen rolle på gata 1.mai. Et samarrangement vil videre under alle omstendigheter bli oppfattet av folk som det det er – et samarrangement mellom DNA og SV. Og under alle omstendigheter vil DNA ta arrangementet til inntekt for seg. Det vil endelig gi dem et radikalt alibi, samtidig som de kan føre

fram sine egne paroler og vil ha sine egne toppfolk på talestolen.

DNAS ledelse har alt dette klart for seg. Kontrollen har begynt å rakne. Konesjoner har vært nødvendig i forbindelse med formen på tariffoppgjøret, de har gjort taktisk retrett på gjennomføringa av Skånlandutvalgets innstilling. Oppsigelsene av det kollektive medlemskapet er et problem. Ikke minst har 1.mai vært en hodepine. Her er SVs initiativ en kjærkommen redningsplanke. De er også klar over at et sånt samarbeid vil svekke SV i øynene til mange som har oppfattet dem som et alternativ. De ser muligheten til å rive opp kamppellesskapet på venstresida.

Kort sagt: Et samarbeid med DNA vil styrke **høyresosialdemokratenes** posisjoner og være ei ulykke for venstresida. SV står her i fare for sjøl å la seg steike – i sitt eget sosialdemokratiske fett.

For det andre: Vi er for enhet i fagbevegelsen – men på klassekampens grunnlag. Vi ønsker å styrke LOs kampkraft, men det krever full konfrontasjon med de høyresosialdemokratiske lederne. En enhetlig og kampkraftig fagbevegelse kan bare oppstå i kamp mot høyre-pampene.

Her svikter SVs folk – tuskhandel og avtaler under bordet er taktikken for manges vedkommende. I avd. 1 av Jern&Met gikk de f.eks. for valget inn for en uttalelse som ga støtte til dannelsen av en DNA-regjering, oppsigelsen av avdelingens kollektive medlemskap var ikke deres fortjeneste, men medlemmenes verk.

For det tredje: Har samorganisasjonene monopol på 1.mai? De nye og radikale tradisjonen 1.mai har for en stor del foregått utenom og mot DNA-dominerte

samorganisasjoner. Den som ikke har oppdaget dette må mene at DNA fortsatt skal ha monopol på 1.mai.

1.mai faller midt oppi innspurten på tariffoppgjøret. Det som trengs da er folk på talerstolen som ikke preiker klasse-samarbeid, men som kan oppfordre til at et dårlig forslag blir stemt ned, eller oppfordre til å ta aksjon. Her har også SV sviktet så langt. Både »Orientering» og »Friheten» skamroser Jern&Mets krav, som er en halvveis kapitulasjon før forhandlingene er innleda, som en »ny og hard linje» i tariffpolitikken.

Når dette er sagt vil det naturligvis enkelte steder i landet være mulig å få istand samarbeid med Samorg på et progressivt grunnlag. Prinsipielt må vi gå mot samarbeid med høyresosialdemokrater på et grunnlag som åpner for klassesamarbeidspolitik og støtte til imperialismen.

VÅRE KRAV

Våre betingelser for enhet må under alle omstendigheter være:

- at arrangementet markerer seg mot de høyresosialdemokratiske lederne,
- at det er frihet for folkelige organisasjoner og solidaritetsorganisasjoner til å slutte seg til på sitt eget grunnlag,
- at det er en progressiv politisk plattform. Klassekampen har i januar lansert forslag til saker og paroler som må komme sentralt.

I tillegg må naturligvis de partier som deltar i arrangementet behandles på like linje.

PARTIETs OPPGAVER

1.mai vil bli en viktigere og hardere prøve for partiet enn før. Arbeidet med å foreberede demonstrasjoner må igang umiddelbart!

– Det må så snart som råd dannes lokale 1.mai-komiteer på et bredt grunnlag.

1.mai vil bli både en viktigere og hardere prøve for partiet enn før. Arbeidet med å forberede demonstrasjoner må igang umiddelbart!

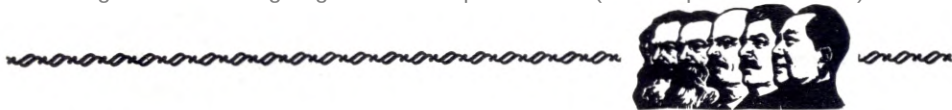
– Det må så snart som råd dannes lokale 1.mai-komiteer på et bredt grunnlag.

– Saken må fremmes i klubber og fagforeninger med sikte på å få oppslutning om et progressivt grunnlag og progressive demonstrasjoner.

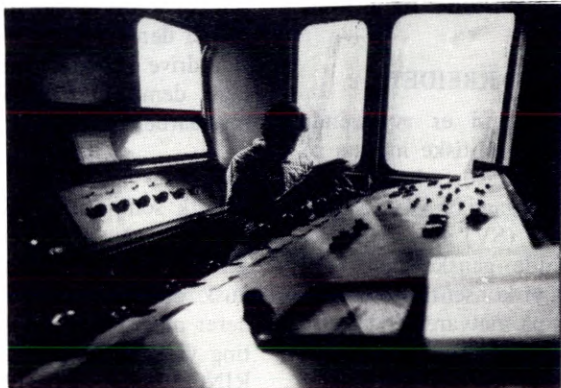
– Det må søkes samarbeid med det lokale SV, og en må så sterkt en kan argumentere mot at de søker samarbeid med høyresosialdemokratene (er dere i tvil om noe, kontakt sentralen).

– Masseorganisasjoner av ulike slag, solidaritetskomiteer osv. må inviteres med og oppfordres til å utforme sitt eget parolegrunnlag.

**ENHET MOT HØYRESOSIALDEMOKRATIET
GÅ HARDT INN FOR KAMPFELLESSKAPET PÅ VENSTRESIDA
DANN LOKALE 1.MAI-KOMITEER**

Vend oppmerksomheten

mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

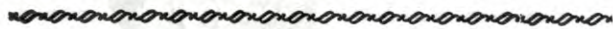
FLERE ERFARINGER FRA SØR-MARKA

Vi fortsetter oppsummeringa av erfaringer fra deltakelse på slike kurs fordi vi mener det må være en sentral oppgave for våre faglige kadre å delta her. Her samles tillitsmenn fra grunnplanet i fagbevegelsen ofte fra store deler av landet, og dette er et sjikt som det er meget viktig for oss å arbeide i. Gjennom å vinne så mange som mulig av disse tillitsmenn for en progressiv politikk, kan vi bryte sosialdemokratiets kvelende grep om fagbevegelsen. Gjennom aktivisering av disse tillitsmenn, kan vi høye massenes poli-

tiske bevissthet, øke massenes direkte deltakelse og gjenreise fagbevegelsens kampkraft.

Innledningsvis vil vi gjenta kravet om at det organiseres fraksjonsarbeid på forhånd for deltakere på kurs. Som regel har en liten tid, og det er viktig å komme raskt i gang med arbeidet.

Vi skal huske på at det er forbundsledelsen som har den politiske ledelsen på slike kurs. Den kontrollerer timeplanen, møteledelsen og stensilmaskinen. Dette gjør alt arbeid svært vanskelig. Sosial-

demokratiet er livende redd for massenes selvstendige aktivitet og vil bruke all sin makt og manipulasjonsevne til å kvele initiativ fra vår side.

FRAKSJONSARBEIDET

Dyktig fraksjonsarbeid er avgjørende for resultatet av vår politiske innsats på slike kurs. Vi hadde gode erfaringer med å komme meget raskt i gang og knytte bånd til andre progressive (SV) allerede første dagen. Vi oppnådde ganske raskt full enhet på den saka vi konsentrerte oss om (Vekk med moms på matvarer og lettelse i skattetrykket på vanlige inntekter). Vi hadde seinere også gode erfaringer med å arrangere »åpne» fraksjoner av typen: »De som er enige med oss kan komme», og vi knyttet på den måten forbindelse et godt stykke inn i sentrum.

Vi vil oppsummere to viktige problem i fraksjonsarbeidet.

For det første faren for å bli isolert som bråkmakere. Det er viktig å ha faste allierte som kan stå fram og markere en brei enhet. Det er også viktig å prioritere hvor en vil sette inn kreftene. Å ta ordet ved hvert punkt en er uenig i holder ikke. ML-fraksjonen må her legge opp taktikken etter hva som er viktigst nettopp på det kurset.

For det andre faren for å drukne i en stor progressiv fraksjon. Det er viktig å understreke at venstresida ikke bare er SV. Ikke minst etter valget er dette viktig, og en bør ha med seg KK og annet materiale ved siden av at en ml'er bør stå fram i plenum og markere AKPs politikk. Her er en viktig og vanskelig balansegang hvor en ikke må gjøre tabber i startfasen.

Vi vil også legge til nok et par erfaringer fra fraksjonsarbeidet med SV. De tar for lett på spørsmålet om ledelse og masseorganisering og på nødvendigheten av å

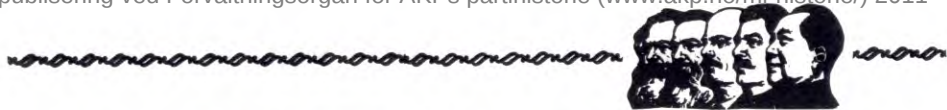
mobilisere så mange som mulig til å stå fram. Dessuten har mange SVere tendensen til å bryte enheten dersom de sjøl mener deres opplegg er bedre. Vi må hele tida drive aktive diskusjoner og forsøke å lære dem opp til skikkelig enhets- og massearbeid.

SIKKERHETEN

Folk som drar til Sørmarka bør være årvåkne på sikkerhetsspørsmål. Så få som mulig bør stå fram som ml'ere, og husk på at ledelsen ikke har vanskeligheter med å komme inn på rommene. En ting vi ikke takla bra nok var AVSLØRINGA AV FORBUNDSLEDELSEN. Anledningen til dette var enestående, med så mange samlet på ett brett. Vi var for uerfarne og ferske til å gjennomføre dette på en skikkelig måte. Dette understreket igjen behovet for forberedelser hvor folk som har vært på slike kurs tidligere kan briefe de nye deltakerne.

Det er viktig at vi LEVER MASSENES LIV på slike kurs, deltar i fellestiltak og ikke isolere oss i møter. Fester ol. om kveldene gir gode muligheter for å drive politisk arbeid blant folka. En fare her er alkoholmisbruket som kan bli temmelig omfattende på Sørmarka. Vi må motarbeide dette uten å bli moraliserende, og vi må sikre at vi ikke deltar sjøl. AKPs faglige kader kan ikke rave rundt om kveldene og sove til middag neste dag. Alkoholmisbruket er antakelig ett av DNAs midler til å svekke progressive tillitsmenn ved slike anledninger.

Til slutt vil vi understreke nødvendigheten av å knytte kontakter, spesielt med folk fra steder der vi ikke har kontakter fra før. Vi bør også pleie slike kontakter for å kunne jobbe fram en enhetlig opptreden innafør forbundet ved seinere anledninger.

SOSIALISTISK LÆRERLAG?

I vår by har lærere i SV (SF) tatt initiativ til en slags forening av sosialistiske lærere. Denne ideen har ulma hos noen av dem lenge, i forskjellige varianter: Noen vil ha en forening a la Krom, som skal omfatte lærere, elever, foreldre, som bl.a. skal bygge alternative ungdomsskoler. Noen vil at det skal være en lærerforening for utvikling av »sosialistisk pedagogikk». Noen vil at den skal være en forening tilslutta SV. Noen vil at den skal være straks landsomfattende. Noen vil at den skal erstatte fagforeningene. Uansett hvilken linje som seirer – foreninga blir oppretta i begynnelsen av februar. De fleste vil nok at den skal være politisk uavhengig – og lærerne i AKP(m-l) er invitert til å delta.

HVA SKAL VÆRE VÅR HOLDNING?

Argumenter for ikke å være med: 1. Noen sier: Vi er mot »sosialistiske fronter». Fronter bygd på sosialistisk grunnlag snevrer inn fronten, den skal bygges på konkrete paroler. 2. Å opprette en forening for sosialistiske lærere vil bare fyre opp under hetsen fra Libertas. Overvåkinga mot lærerne er skjerpa, og provokasjoner fra oss vil styrke høyrekreftene. 3. Enkelte av lederne i fagforeningene vil kanskje prøve å få det til at dette er en konkurrerende organisasjon, og få en kjærkommen anledning til å kvitte seg med brysomme elementer for fraksjonsvirksomhet.

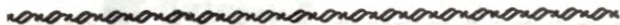
ARGUMENTER FOR Å VÆRE MED

1. Vi har aldri vært prinsipielt mot »sosialistiske fronter»: Argumentene våre

har alltid vært begrunna ut fra den konkrete situasjonen (nei til sosialistisk anti-EEC-front, nei til sosialistisk Kvinnefront). Faktum er vel det at hvis SV/vi oppretta en lærerfront på konkrete paroler, en interesseorganisasjon, – da vil enkelte av folka i fagforeningsledelsene ha større påskudd til å si at dette er en konkurrent til fagforeningene. Og det er i hvert fall ikke vårt ønske at det skal være. En sosialistisk plattform a la »drøfte skoleproblemene i et sosialistisk perspektiv» utsetter oss ikke for hogg i samme grad.

2. Libertas vil sikkert reagere når en slik sak blir oppretta. På den andre sida skal vi ikke la oss skremme så fælt at vi ikke tar til motmæle. For øvrig er dette et argument for at vi blir med: Mange som er ferske som lærere har kanskje litt tendenser til å ville lære bort alt de kan om verden allerede det første året, slik at resultatet ofte blir at de blir sett på som anmasende og sekteriske. Vi synes vi har sett tendensen mer innafor SV enn innafor våre egne rekker, sjøl om vi vil understreke at hovedparten av SV-lærera er fornuftige folk. Men allikevel:

Noen SV-lærere har nemlig et veldig ensidig syn på hva »sosialistiske lærere» skal gjøre. Noen av dem ser det som en hovedoppgave å utvikle »sosialistisk pedagogikk», som ofte begrenser seg til å »avsløre borgerlige lærebøker». Dessuten ser noen av dem det slik at hovedmotsetningen går mellom sosialistiske lærere og resten, og vil legge opp arbeidet deretter. Hovedsaken blir da ikke å forsvare lærernes interesser, men å forsvare sosialistiske læreres interesser.

Da er det lett å gjøre unødvendige feil i undervisninga, og det er også dermed lett å skape unødige motsigelser mellom lærerne. Men selvsagt er dette saker som vi må diskutere i fellesskap, slik at vi lettere unngår eventuelle utkjør som nettopp vil gi Libertas vann på mølla.

3. Noen av lederne i fagforeningene vil kanskje se surt på opprettelsen av en samling av sosialistiske lærere. Dette er et argument for at vi er med. Ikke så mange av SV-lærera har noen fagforeningserfaring, og det er lett å gjøre feil da som vil gi næring til oppfatninga av fraksjon. Ganske mange av oss begynner nå å få erfaring i fagforeningene og vi bør diskutere sammen med dem for å prøve å lage ei best mulig linje med minst mulige feil. Det er nødvendig at denne samlinga uttrykker støtte til fagforeningene, og at den forsikrer at dens medlemmer vil arbeide lojalt i sine fagforeninger. Det er ønskelig at organisasjonen fikk et ikke-lærer-navn, f.eks. Sosialistisk Skoleforum. Og at måålet som står på stensilene er å diskutere skole spørsmål i et sosialistisk perspektiv, dvs. formelt distansere seg fra å behandle fagforeningenes saker.

Vi er for å delta ut fra det vi allerede har sagt, men også ut fra å se litt lenger: Det er en absolutt styrke at flere bra sosialister og progressive blir trukket med i fagforeningsarbeid. Det vil styrke lærernes kamp generelt. Det vil styrke mulighetene til å spre en skikkelig lærerpolitikk på ganske mange flere lærerværelser. Dette vil svekke høyre-

kreftenes innflytelse og relative antall.

Ved å delta i et slikt forum vil vi komme i nær kontakt med ganske mange bra folk, uskolerde folk. Det kan ofte skyldes tilfeldigheter at de er med i SV – f.eks. at de har truffet SF før de har truffet oss. Felles politiske diskusjoner vil sikkert utvikle både dem og oss.

Det er med rette kommet mye kritikk mot SV-ledelsen, bl.a. på Chile-aksjonen, Moms-aksjonen, Camara, 10.desember m.m. Mange synes SV-ledelsen har gått mot høyre. Det er klart at det er bare reaksjonen som kan ha interesse av at SV-ledelsen tar feilaktige standpunkter, det skader folkets sak i sterk grad at de som fikk så mye tillit ved valget skal dreie opinionen mot høyre. Vi må diskutere disse spørsmåla på en kameratslig måte med SV'ere vi kjenner, slik at de bedre kan føre fram sin kritikk innfor SV. Det er også en grunn til at vi trenger et nærmere samarbeid med SV'ere.

Altså er det mange grunner til at vi i vår by anser det for riktig å bli med i et forum for SV'ere. Den aktuelle kampen trenger et bedre samkjør av de progressive kreftene, og den langsiktige kampen trenger også bedre samarbeid.

Det ville være interessant å få høre gjennom TF om noe liknende er i emning andre steder. Hvis en tenker udogmatisk over saken, kanskje det ville være en ide å ta initiativet til noe liknende sjøl?

Hilsen to lærere.

ERFARINGER FRA ARBEIDET I NORSK LEKTORLAG I VÅR KRETS

NL er en typisk konservativ fagforening, mye høyrefolk med sterkt DNA-innslag i lederskiktet. Samtidig representerer NL en gruppe som er inne i en sterk forverring av arbeidsforholdene gjennom rasjonalisering og økt arbeidspress. De store reformene, Monsterplanen og gymnas-loven har dessuten skapt mye usikkerhet om framtida for lærere.

I denne situasjonen har ml'erne i NL prioritert oppgaven å prøve å gjøre NL til en effektivt kamporganisasjon, spesielt i den defensive kampen mot forverring av arbeidsforholdene – (mens mer utpreget politisk preget propaganda og agitasjon er skjovet i bakgrunnen).

Vi vet at venstrefeil i en forening som NL ville sette arbeidet år tilbake, samtidig føler vi at faren for opportunistiske høyrefeil er særlig stor i denne situasjonen.

Utviklingen i vår krets synes å tyde på at vi har hatt en god linje. Sentralledelsens utpregete legalistiske kompromisslinje i forbindelse med Monsterplanen og spesielt gymnasloven har skapt bred misnøye i kretsen og stigende press for å få en mer aktivistisk linje. I denne situasjonen er vi blitt akseptert, på tverrpolitisk grunnlag, som talsmenn for en slik aktivistisk linje. Særlig viktig i denne sammenheng var et kretstillitsmannskurs i mai der vi var drivkraften i en opposisjon som førte til at Sentralledelsen og en håndfull lakeier ble isolert.

Svakheten ved vår stilling er at vi er ungdomsskolelærere, uten folk i gymnase. I dag støttes vi langt på vei av

gymnaslærerne – som stort sett er temmelig politisk konservative. Men denne støtten er betinget av de spesielle forholdene nå, og kan lett forsvinne når andre spørsmål enn arbeidsforholdene blir mer sentrale, eller hvis vi gjør sekterske feil. Likevel kan vi hevde at vi har hatt gjennombrudd i arbeidet i NL i vår krets, ikke minst i kretsstyret som – i stor grad pga. vår innsats – er forholdsvis framskredent når det gjelder kampvillighet.

Sentralstyret står på en linje som kan kalles »opplyst enevelde». De ønsker å drive NL for seg selv, og har en utpreget tillit til forhandlings- og kompromisslinja overfor Staten. Samtidig er de vare for opposisjon og har behov for støtte. De takler denne situasjonen på to måter.

1) Ved å dominere i kraft av sine tekniske kunnskaper om lovverk, forhandlingsteknikk osv. Viser hvor sterke kort Staten har på hånden i en konflikt-situasjon og fastslår at »vi vet best hvordan vi skal sno oss og oppnå noe i denne ytterste vanskelige og kompliserte situasjonen.» I en så legalistisk forening som NL har denne linja stor gjennomslagskraft, så meget mer som Sentralstyret utvilsomt har en del meget dyktige folk.

2) »Ansvarliggjøre» og knytte til seg dyktige folk i opposisjonen. Knytte sosial kontakt med dem på kurs, diskutere med dem, få dem over på sin linje og ta deres ferdigheter i bruk. Denne linja deres er ikke utelukkende opportunistisk. En del elementer i Sentralstyret føler nok behov for en mer »pågående» stil, om ikke annet for å dempe misnøyen blant medlemmene.

OM FORHOLDENE PÅ LANDSBASIS

Et sentralt tillitsmannskurs i november ga følgende inntrykk: At Trøndelag krets var framskreden på kamplinja, mens opposisjonen fra landet for øvrig var spredt og ustrukturert. Her kan inntrykket være skjevt fordi kurset i særlig grad besto av eldre »veletablerte» tillitsmenn. Oppslutningen om streikene mot gymnasloven f.eks. i Nord-Norge og Bergen/Hordaland kan tyde på økende opposisjon mot sentralledelsen også i resten av landet.

Det sentrale tillitsmannskurset viste en god del misnøye med Sentralstyrets håndtering av gymnasloven, men denne opposisjonen falt sammen da den ble satt under press, og forslag med kritikk av Sentralstyret fikk bare en håndfull stemmer.

Arbeidet i NL utover landet byr på en del problemer, bl.a. har mange kretser bare et par/tre møter i året. Men forholdene er gunstige for arbeid i den

situasjonen som er i skolen nå. Det er viktig at folk er aktive lokalt, prøver å få skikkelige folk valgt inn i lokal-styrer og kretsstyrer og arbeider for å få opp aktiviteten i lokallagene ved skolene. I den nåværende situasjon betyr ikke »skikkelige folk» nødvendigvis folk som er så voldsomt politisk avanserte, men først og fremst folk som står på »kampfagforenings-linje». På lengre sikt og der det er mulig bør man likevel også prøve å få inn bevisst progressive folk.

En viktig kortsiktig målsetning for aktivisering av NL er landsmøtet i Bodø i september 1974. De fleste kretsene velger delegater utover våren, og der bør man prøve å få valgt aktivistiske folk, f.eks. folk som sto på klar kamplinje i forbindelse med gymnasloven og som allment gir uttrykk for en mer aktivistisk linje enn den NL sentralt i dag står for.

Det er viktig å komme i gang med diskusjon om arbeidet – både på kort og lang sikt i NL, og knytte kontakter på landsplan: Folk med ideer og erfaringer bør skrive til TF.

FRÅ PARTILAGET

– Koss går det hos dykk?
– Jo, så nokonlunde.
– Trøbbel?
– Ikkje direkte. Kan bli. Ein arbeidar eg snakka med etter sist møte sa: »Forstår lite av dette, det blir bare rot på møtene.»
– Ny fyr, kanskje?
– Ny og ny – på smålagsmøtene har det kome fram liknande kritikk: »Partilagsmøta er eit ork», »Vi får liten glød av dei der lange møta.»

– Jo, kanskje, partimøtene skal vel ikkje bare vere leik heller.

– Leik og leik. Det er spørsmål om å skipe partiet slik at folk, »vanlege folk», opplever det som verdifullt. Eg er samd i den kritikken som har kome fram. Det er trøbbel. På dei siste to partilagsmøtene har frammøtet gått ned. Er ikkje det alvorleg?

– Jo. Men kva er gale. Og korleis skal vi kunne rette på det?

– For å svare må eg gå ein liten omveg.
Her er dagsordenen til møtet vårt:

1. Arbeidarklassens ledende rolle:
 - a) Innledning.
 - b) Gruppediskusjon.
 - c) Plenum.
 - d) Orientering om tariffoppgjøret.
2. Rapport om planleggingsdiskusjonen mellom lagsledere og styret.
3. Evt. (orientering om momsaksjon, om årsmøtet i partilag, nedsetting av valkomite).

Spørsmål til gruppediskusjonen:

1a) Hvorfor er det nettopp arbeiderklassen som er den mest konsekvent revolusjonære klassen? Hva med de andre klassene?

1b) Hvilken betydning vil en skeiv klassesammensetning ha for partiet?

1c) Hva hindrer oss i å rekruttere mange flere arbeidere?

2a) Må arbeidet i fagforeningene være den viktigste oppgaven på jobben? Hva med foreninger der arbeidet ligger nede og der interessen for fagforeningsarbeidet er svakt?

2b) Hvordan skal arbeidet prioriteres for kamerater i boliglag, som er medlemmer av fagforening?

Les siste TF (nov), Røde Fane faglig nr. 2/73.

– Dette ser då ordentleg og grundig ut.
– Det er ingen av delene. Studer det. Oppsummeringa av diskusjonen sa klart frå. Ut frå spørsmåla ser vi at vi skal gjennom: Eit viktig teoretisk spørsmål, (kvifor det forresten?), vi skal diskutere praksis i partiet og agitasjon for partiet (1b, 1c), vi skal diskutere praksis i fagforening, vi skal diskutere arbeidet i boliglag, og prioritere arbeidsfelt for

kamerater som arbeider i begge.

– Vidt felt.

– Javist, og attåt skal vi bli orienterte om tariffoppgjøret, dvs. den formelle saksgangen når vi reiser krav, vi skal bli orienterte om planlegginga for parti-arbeidet, om stoda i moms-aksjonen, om årsmøtet vårt i januar, og nedsette en valkomite, pluss det vanlege som partimedlemmer måtte ha på tapetet.

– Huff. Kor langt skulle møtet vere?

– Frå 19.30 til 22.00.

– De må ha eit svakt styre der oppe som kan legge opp slikt.

– Nei, styret er ordentlig, arbeidssamt og ansvarleg. Rett nok har det fått kritikk for møteopplegga dei siste tre gongene, men eg meiner hovedgrunnen til fiaskoen er at vi har ei feil linje for opplegget på partimøta. Begrep som »parti for vanleg folk» blir bare preik når praksis er slik som dette. På partimøta kjem det frå 20 til 40 mann. Skal denne relativt store gruppa kunne arbeide som eit kollektiv, må møtet vere oversiktlig formelt sett og ha eit konkret utgangspunkt. Det må ha eitt hovudemne som dei andre skal utfylle.

– Ja. Og slik eg ser det kan du i alle fall kritisere styret ditt fordi det er allment i eit så viktig spørsmål. Mao seier i artikkelen sin om metoder for leing at: »Ingen i leiande stilling er kompetent til å gje allmenn rettleiing til samtlige enheter uten at han drar konkret røynsle frå særskilde individ og hendingar i særskilde underordna enheter.» Vi kan ikkje snakke allment utan å ha grep om det konkrete. Apropos, sit det arbeidarar i styret ditt?

– Dersom du meiner industriarbeidarar, nei. Men der er lærarar, og dei høyrer også til proletariatet. Nå ser vi at dagsorden skulle ha vore slik:

Kameratane våre på bedriften rekrutterer få folk. Dette er ikkje spesielt for dei, tenkt over situasjonen i partilaget (eller smålaget vårt) kor mange industriarbeidarar t.d. har vi rekruttert siste halve året?

Kva kan det bety for partiet at vi får ein skeiv classesammansetting?

Kvifor er nettopp arbeiderklassen den mest konsekvente og revolusjonære klassen? Kva med dei andre klassene?

Kva hindrer oss i, og korleis kan vi rekruttere fleire kadre frå proletariatet?

Les til utfylling t.d. Lenin: Staten og revolusjonen, 2.kap. pkt.1, Marx/Engels: Manifestet, kap.1 siste halvdel, RF 2/73 s.19 og siste TF (nov). RF 1/72 Klasseanalyse.

Dagsorden:

1. Arbeiderklassens leiande rolle.

a) Innleiing 15 min.

b) Gruppediskusjon ut frå spørsmåla over. Ca. 75 min.

) Plenum, oppsumm. 15 min.

2. Munnlege beskjedar (som ikkje kan slås ned på ein blåstencil) og skriftlege beskjedar. 10 min. 3. Eventuelt.

– Vel og bra. Mykje studier.

– Du må sjå det på bakgrunn av at vi har bestemt oss for å ta studiene meir alvorleg i partilaget. Men det er jo bare forslag. Like viktig er dei konkrete røynslene som kameratane gjer.

– Og dette forslaget hadde du klar då møtet tok til?

– Nei, eg hadde ikkje førebudd meg slik, først nå har eg gjennomarbeidd forslaget, den galne linja er også mitt ansvar.

– Hm.

– Men så må eg også legge til: Gruppediskusjonane på partilagsmøtet vart jamnt over gode! Veit du kvifor?

– Nei.

– Det er eit brennande spørsmål: Korleis skal vi rekruttere kadre frå arbeidarklassen og gjere samvær og studier i partiet slik at folk kan kjenne seg heime der, og la seg tenne av kvarandre?

Sveinung

Sakset fra »Fram for partiet»

LA KK STÅ SENTRALT I PROLETARISERINGA AV BEVEGELSEN

Mitt utgangspunkt er at KK-kampanjen for flere abonnenter har gått relativt tregt i de store byene og at det har vært stillstand når det gjelder løssalg på arbeidsplassene. Altså: Vi sprer ikke mer KK i samme takt som partiets øvrige virksomhet øker, og spesielt: vi sprer ikke mer KK i proletariatet samtidig som vi skal konsentrere oppmerksomheten der.

Vi diskuterer problemet med rekruttering på arbeidsplassene. Vi sier vi skal dag mener jeg KK er et godt utgangspunkt for å organisere venner rundt oss, spesielt på arbeidsplassene. For faste kjøpere, ev. abonnenter, blir avisa et fast, ukentlig bindeledd til partiet og politikken, de blir glad i avisa, de bruker den til å ta standpunkter, refererer kanskje til den, låner den bort.

Overgangen til aktiv agitasjon på ett eller annet nivå er en nær mulighet.

Jeg mener at rekrutteringsdiskusjonen i for liten grad har lagt vekt på Klassekampen. SV har til en viss grad forstått mulighetene, de er redd for avisa vår.

Derfor mener jeg:

Klassekampen-salget er grunnstammen i rekrutteringsarbeidet både kort og lang-siktig, grunnstammen i arbeidet med å proletarisere partiet.

Kom igang!

Mange ser i dag KK-salget som en formell partioppgave som må gjennomføres, betydninga er sjelden grundig diskutert. Mange kvier seg, er redde for hets, redde for å skille seg ut på

styrke det faglige arbeidet. Ja, for kommunister er godt faglig arbeid livsviktig, kjempe for bedring av folkets kår, vinne tillit.

Men vi rekrutterer ikke på fagforeningsarbeid alene, det direkte rekrutteringsarbeidet er et annet aspekt ved partiets arbeid på jobben. Rekruttering krever at vår politikk på alle områder når fram til folk, skolerer kadre. Lenin sier:

»Men på den andre siden lærer massene heller aldri å føre politisk kamp så lenge vi ikke hjelper til med å utdanne førere for denne kampen både blant de intelligente arbeiderne og de intellektuelle, men vi kan utelukkende utdanne slike førere på grunnlag av en systematisk, daglig vurdering av alle sider av vårt politiske liv, alle forsøk på protest og kamp i de forskjellige klasser og av forskjellige grunner.»

og videre:

»...Det fins ikke noe annet middel til å oppdra sterke politiske organisasjoner enn en landsomfattende avis.»

(Hva må gjøres, s. 158, 159, avsnittet: Kan en avis være en kollektiv organisator?)

KK er nå blitt ukeavis, en seier for vår politikk. Den sammenfatter vår politikk på alle områder hver uke. Den er uunnværlig for oss sjøl, det vet vi – Lenin peker på at den også er uunnværlig i rekrutteringsarbeidet, at folk trenger KK for å ha muligheten til å utvikle seg politisk.

Videre, rekruttering krever at folk føler seg knytta til oss, utvikler lojalitet til partiet. Dette kan skje gjennom aktiv kamp, sjølsagt, men avisa er her også en viktig faktor. Tidligere var KK en sterk faktor i å binde organisasjonen (SUF, MLG) sammen, om en felles politikk, Lenin snakker om avisa som kollektiv organisator som knytter folk sammen om en felles politikk og en felles oppgave. I arbeidsplassene, særlig hvis de slåss med ettervirkninger av tidligere »venstre»-feil.

For å komme i gang kan en f.eks. ta med sitt eget eks. og lese på jobben, låne bort. En kan begynne med folk en kjenner godt, slik at en ikke føler en dytter på folk bladet, eller en kan vise fram artikler som går på spesielle

konkrete saker. Det er viktig at innstillinga er at hvert KK betyr at vår politikk blir spredt til en ny person – hver fast kjøper/abonnent betyr styrka bånd til proletariatet.

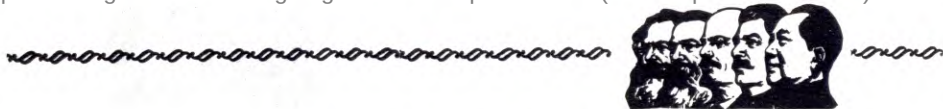
Dvs.: Flest mulig faste kjøpere – helst abonnenter,

små målsettinger i begynnelsen for å komme i gang, gjerne ett eller to hver, plan i arbeidet.

Til slutt, alle som har løse kontakter på bedrifter eller andre steder. Sørger dere for at de i alle fall får KK?

Og – har noen erfaringer med KK-aksjoner utenfor bedrifter der vi ikke har kontakter?

Liv

Debat

ARBEIDERKLASSEN I LEDELSEN, OGSÅ I RØD UNGDOM?

AKP(m-l) legger stor vekt på arbeiderklassens ledende rolle, og industriarbeidernes rolle som den mest framskredne delen av arbeiderklassen (Leder siste TF).

HVA BETYR DETTE FOR RØD UNGDOM?

Rød Ungdom er en svært viktig del av den norske ml-bevegelsen. En meget stor del av partiets medlemmer vil komme derfra. Om Rød Ungdom får en skeiv klassemessig sammensetning vil det bety:

1. En svekkelse av Rød Ungdom, og derved hele ml-bevegelsen.

2. At partiet på lengre sikt vil få en skeiv sammensetning.

Helge Øg sier i siste nr. av TF: »Arbeidet på skolene har i alle år vært den sterkeste delen av vårt arbeid». Hva kommer dette av? Storlaga har stort sett konsentrert seg om skolepolitikk og arbeidermålag har falt litt utafor, i hvert fall her i Oslo. I praksis har unge

arbeidere vært lavt prioritert. Hvis det ikke blir en forandring på dette vil »arbeiderklassens ledende rolle» bli tomt snakk. En målsetning må være å få et flertall av unge arbeidere i Rød Ungdom

I samme intervju sier Helge Ø at Rød Ungdom bør prioritere gymnasiasistene. Om han tenker å prioritere gymnasiastene i en bestemt kampsituasjon (30 timers uka), eller på at vi må satse på å beholde styrken vår på gymnasene og hindre at SV overtar vår ledende rolle der, er vi enige.

Men Helge Ø sier også: »Det er først og fremst på gymnasene det i dag er aktuelt å utvikle en ny generasjon kadre». Mener han at kaderen som utvikles på gymnasene skal bli den ledende krafta i ungdomsorganisasjonen? Skal dette være en »taktisk» bevegelse som igjen gjør det mulig å rekruttere en stor gruppe unge arbeidere?

Vi mener dette er gal politikk:

1. De gamle medlemmene vil ha lettest for å rekruttere nye medlemmer fra sitt eget miljø. For gymnasiaster er det lettest å rekruttere gymnasiaster. For arbeidere er det lettest å rekruttere arbeidere. Neste gang vi oppsummerer situasjonen er det enda flere gymnasiaster som trenger oppmerksomhet til en rekke brennende spørsmål på gymnasene. Det vil være enda flere tillitsverv som må besettes av gymnasiaster fordi vi ikke vil ha lært å tilpasse vervene til arbeiderungdommens stil. Slik kan den »kortsiktige» politikken lett bli mer langsiktig enn tanken var.

2. Hensynet til ml-bevegelsen som helhet: Partiets viktigste oppgave er å gro sterke røtter i (industri)arbeiderklassen. (I hvert fall i Oslo vil dette blant annet si å verve arbeiderungdom til Rød Ungdom.) Det ville være rart om Rød Ungdom skulle ha den stikk motsatte politikken, sjøl kortsiktig.

3. Arbeiderklassen er den eneste virkelige revolusjonære klassen. Sjøl om et flertall av gymnasiastene kommer fra arbeiderklassen, har de ikke samme grad av tilknytning til den som arbeiderungdommen. Vi er engstlige for utviklingen til en organisasjon dominert av gymnasiaster. Vi er klar over at dobbeltmedlemmene og partiets direkte støtte sikrer politikken, men dette er ikke nok. Rød Ungdom må kunne utvikle en sjølstendig politikk. Når det gjelder dobbeltmedlemmene vil de stort sett være ungdom under utdanning, de også.

Mange av de »sterkeste» medlemmene i SUF(m-l) har gått over i partiet, og omdanninga til masseorganisasjon var et vanskelig skritt for Rød Ungdom. Organisasjonen må styrkes.

Vi tror en av de viktigste metodene som øyeblikkelig kan styrke Rød Ungdom er

en videregående studiesirkel som kan skape »ledende kjernen» rundt i RU-laga.

Så må det komme en skikkelig prioritering av unge arbeidere. Og med prioritering mener vi at hele Rød Ungdom, alle lag og alle ledende organer skal diskutere prioriteringa, de unge arbeidernes stilling i samfunnet (undertrykkinga) og ml-bevegelsen, og hva det betyr at de skal være prioritert. Skal en slik prioritering ha betydning må den være langsiktig.

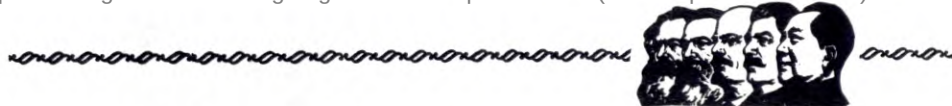
SKAL RØD UNGDOM VÆRE EN KLASSEORGANISASJON I SAMME GRAD SOM PARTIET?

Den norske arbeiderklassen har hatt og har fremdeles en mengde klasseorganisasjoner. (Arbeidersangkor, idrettslag, fagforeninger, partiet osv.) Alle disse organisasjonene er nødvendige. Vi bør propagandere klassebevissthet og ansvar i alle disse organisasjonene. Viktig her er ungdommen! Men så uttaler ledende Rød Ungdom'ere at RU ikke skal være en klasseorganisasjon i samme grad som partiet. Hva mener de med å si noe slikt? Mener de at Rød Ungdom skal ta kampen opp på felter der også kapitalistklassens barn er trua av staten og monopolkapitalen?

Selvsagt er det ikke bare arbeiderbarn som skal slippe normerte prøver. Men leder ikke også AKP(m-l) kamper der det deltar enkelte fra borgerskapet? Trafikkaksjoner? Naturvernaksjoner? osv.

Naturligvis er Rød Ungdoms oppgaver anderledes enn partiets, og følgelig er Rød Ungdom klasseorganisasjon på en annen måte enn partiet.

Men å hevde at Rød Ungdom ikke er en klasseorganisasjon i samme grad som partiet kan ikke føre til annet enn at

medlemmene vil føle seg mindre bundet til arbeiderklassen og vil bli mindre klassebevisste. Ifølge Røde Fane er ca. halvparten av ungdommen i arbeid eller arbeidsløse (resten under utdanning). Den delen av ungdommen trenger vi for å gi organisasjonen styrke og slagkraft.

Sivert, arbeider og Trygve student, dobbeltmedlemmer, Oslo

Ps. For å unngå misforståelser: Når vi mener Rød Ungdom skal være en klasseorganisasjon, står dette sjølsagt ikke i motsetning til at den skal være en masseorganisasjon. For at vi skal rekrut-

tere et stort antall unge arbeidere, bør RU tvert om bli masseorganisasjon i større grad enn den er i dag.

På grunn av tidspress har ikke Rød Ungdoms sentralstyre hatt anledning til å svare på kritikken mot prioriteringa av gymnasiastene i dette nummeret. De lover å komme med et omfattende svar neste måned. For øvrig opplyser Helge Øgrim at landsomfattende distriktsseminarer, der alle lag var representert, diskuterte saka. Et stort flertall mente at prioriteringa var riktig utfra oppgavene i klassekampen og lagas behov lokalt.

LÆR AV CHILE

Norsk TV hadde like før jul en film om forholda i Chile etter kuppet. Den burde være en vekker for de fleste, spesielt for progressive som tror på fredelig overgang til sosialismen. Filmen viste en liten del av den terror de reaksjonære utøver for å kue det chilenske folket. Vi så likene av arbeidere ligge ved siden av en bussholdeplass. De var blitt skutt der, og skulle ligge til skrekk og advarsel for folk i distriktet.

Bønder, arbeidere, studenter og andre som hadde støttet Folkefronten, fortalte om tortur og henrettelser av venner, kolleger eller ektefeller. Kona til en av Chiles mest populære visesangere beskrev hvordan mannen var blitt slått langsomt ihjel av de militære. Grunnen var at sangene hans hadde talt de fattige og undertrykte sak. Filmen ga sikkert sunne reaksjoner av raseri og hat mot makt-

haverne i Chile. Den viste hva som skjer når borgerskapet føler sine interesser virkelig truet. Da sprekker masken av dannelsen og kultur og blottet all den umenneskelighet som bl.a. Chile og Hellas er eksempler på.

Det som skjer der er en påminnelse om det som alltid skjer når de utbyttede vil ha en bedre tilværelse. Terroren og forfølgelsene etterpå viser hvor viktig spørsmålet om sikkerheten er. Vi som kommunister må ta lærdom av dette, diskutere sikkerheten og vite at vi har tatt de forholdsregler som er nødvendige.

I forrige nummer av TF sto en artikkel som tok opp konkrete problemer omkring sikkerhetsspørsmål. Den bør alle lag studere og diskutere grundig.

Torleif

For øvrig anbefales filmen »Gislene er vårt våpen». Red.

RVs VIKTIGSTE FEIL VAR AV HØYREKARAKTER!

Etter å ha lest Sigurd A. : oppsummering (KK nr 33) og RV-oppsummeringa (KK nr 37), vil jeg si at de i all hovedsak gir en riktig og nøktern vurdering av vår valgkamp.

Likevel mangler begge vurderingene en konklusjon som slår fast om de viktigste feila i valgkampen var av venstre eller høyrekarakter. Jeg mener at det ble gjort en feil i valgkampen som var av høyrekarakter, og som etter min mening ga oss et noe dårligere stemmeresultat enn vi kunne ha oppnådd.

For å stille problemet skarpt vil jeg vurdere RVs plattform og agitasjon ut fra to sider ved innholdet, og sette disse sidene opp mot hverandre:

1) I hvilken grad evnet RV å utvikle politikk på områder hvor vi tidligere hadde lite peiling (trygder, «det fins penger», momsen, lokale fylkessaker, etc)? I hvilken grad fikk vi ut denne politikken?

2) I hvilken grad evnet RV å forklare Stortingets begrensninger i forhold til massenes egen kamp?

Til punkt 1) vil jeg svare »bra» på begge spørsmål. Til punkt 2) er svaret »for dårlig».

MANGLENDE AVSLØRING AV PARLAMENTARISMEN

Jeg tror at vi i kampen mot »venstre-synspunkter» på RVs grunnlag kom til å helle barnet ut med badevannet: Vi tenderte til å utelukke avsløring av parlamentarismen som en naturlig del av valgkampen.

Feilen ved disse ideene ligger i at man glemmer at avsløring av parlamentet kan

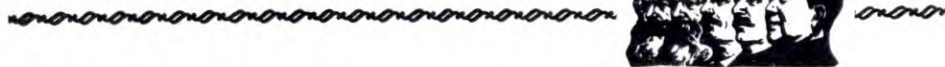
gjøres på flere nivåer, og at det på det laveste nivået kan lages enkle, agitatoriske utkjør som gir stor respons. I dag eksisterer det nemlig en utbredt (om enn lite gjennomtenkt) misnøye med Stortinget og hele det »demokratiske» maskineriet. »Stortinget er bare en haug intrigemakere og karrierister», »de glemmer velgerne og de fagre løftene sine», »de er bare ute etter bein», disse og liknende, riktige, synspunkter gjærer blant massene. Og massene ønsker selvfølgelig talsmenn for denne misnøyen, også på tinget!

Her ligger hovedfeilen i vår valgkamp: Vi var så opptatt med å »få politikk» på alt mulig (slik som alle de andre partiene hadde, vi måtte jo ikke være dårligere), at vi delvis glemte å stikke fingeren i jorda, å se hele valgsirkuset i et nøkternt perspektiv. Vi påpekte ikke begrensningene ved det borgerlig-demokratiske systemet. Og et slikt grunnlag for RV gjorde det selvfølgelig vanskelig for våre egne valg-arbeidere på overbevisende måte å begrunne hvorfor representasjon på tinget var underordnet, altså hvorfor det ikke hadde noen hensikt å stemme taktisk.

Jeg skal gå inn på noen flere eksempler for å begrunne dette.

RVs 8-PUNKTS PLATTFORM

Det eneste som sies om Stortingets rolle i RVs plattform (s f.eks. KK nr. 20) er en kort bemerkning i avsnittet om sosialismen: »Vi står ikke for den oppfatning at arbeiderklassen, gjennom å stemme på RV eller andre partier, kan oppnå sosialisme i Norge». Her går Stortingets

maktesløshet indirekte fram. Ellers snakkes det hele veien i plattformen om »kamp» som RV støtter, men dette blir ikke vurdert i forhold til hva en kan oppnå på tinget.

Jeg mener at plattformen burde inneholdt et avsnitt som bl.a. tok opp hvorfor RV overhodet, i lys av hvilke begrensninger som åpenbart ligger i kapitalismens »demokrati», stilte til valg. Og på denne bakgrunn, noen nøkterne ord om at vi ikke primært var ute etter mandater, men ønsket oppslutning om en riktig politikk, og at vi på det grunnlaget ønsket stemmer.

RVs AGITASJON ELLERS: AVISENE OG RADIO/TV

RVs skriftlige agitasjon var preget av samme svakhet: Politikk på en masse områder, men lite eller intet om hva som egentlig (ikke) kan utrettes på tinget.

NRK var meget avgjørende for oss, da vi (pga. tidligere boikott i massemedia) ble kjent for første gang for store deler av folket.

Mine inntrykk her bygger jeg på alle de sentrale radio- og TV-programmene pluss lokalprogrammene for Rogaland og Hordaland/Sogn og Fjordane. Med et unntak (programmet med Eri on og V? e) var alle programmene preget av:

1) Våre folk sa lite eller ingenting om Stortingets udugelighet og hjelpeløshet.

Av denne feilen følger en svakhet til, som heldigvis ikke opptrådte så hyppig som den første:

2) Våre folk hadde en tendens til å svare på spørreneres premisser. Et eksempel på dette: La oss si RV fikk spørsmålet: »Hvis RV er så mye imot aluminiumsindustri, hva slags industri vil da RV gå inn for i stedet?» Og RVs talsmann legger da ut om at »vi går inn for

småindustri, bygd på lokalt initiativ og lokale ressurser». I stedet for et slikt intetsigende Senterparti-svar, burde RVs talsmann påpekt at verken RV eller Stortinget bestemmer industripolitikken under kapitalismen, og i den sammenheng sagt noe om bankene og monopolkapitalens rolle. Etterpå kunne han så ha kommet inn på hva vi helst hadde sett av industri, og kanskje sagt litt om den defensive kampen for å holde på eksisterende småindustriarbeidsplasser.

I partilederdebatten klarte ikke Sigurd å skjære gjennom det rekordartede borgerlige tåkepratet som svirret mellom »folkets kårne». Den tida han hadde, brukte han i hovedsak til å agitere mot moms, mot AP, for kvinnes kamp, etc. Det gjorde han på tilfredsstillende vis, men han burde også ha sagt noen Pauli ord om hele valgsirkuset, om flosklene, løftene, de tåkete vendingene, skinnuenigheten, kort sagt helt en kalldusj over hele showet. Det var dette massene foran TV'en ønsket.

EGNE ERFARINGER

Det kan kanskje virke som om jeg er noe skråsikker i mine vurderinger. Det skyldes at jeg fikk prøvd den linja jeg skisserer i valgkampen, ved at jeg holdt innledning for RV i tre forskjellige militærforlegninger. Det var forsvarers opplegg med en innleder fra hvert parti, paneldebatt, og spørsmål fra salen. I min innledning og i debatten kjørte jeg i hovedsak på avsløring av det parlamentariske »demokratiet» og satte folkelig organisering opp mot dette, og ga eksempler (motstanden mot EEC, mot momsen) på at det nytter å kjempe. Sekundært kjørte jeg ut RVs politikk på forskjellige saker: Trygdene, det fins penger, abort, anti-imperialisme, etc.

Resultat: Jeg var eneste innleder med applaus etterpå, og alle de andre innledderne (unntatt SV) argumenterte vilt mot meg, RV ble sentrum for debatten. Flere folk i min forlegning, som ikke en gang hadde tenkt å stemme SV, stemte RV etter et slikt møte. I mann-til-mann-agitasjon gjorde jeg samme erfaring: Det som gjorde massene entusiastiske overfor RV var først og fremst folkets-egen-kamp-linja satt opp mot agitatorisk avsløring av Stortinget. Legg her merke til at begge sider av saken må være med!

Etter en slik agitasjon hadde ideer om å stemme taktisk liten grobunn.

HVORFOR GJORDE RV DENNE HØYREFEILEN

Årsakene til at RV gjorden denne feilen er flere. Jeg tror at hovedårsaken, den indre årsaken, var en viss høyretendens som fantes i partiet som et resultat av overkorrigering av vår gamle hovedfeil, venstresektetismen. De ytre omstendighetene som gjorde denne indre svakhet virksom var bl.a.:

- Uerfarenhet i å drive valgkamp (i motsetning til boikott).

- Tidsnød, og dermed dårlig diskusjon i partiet om grunnlaget for valgkampen.

- En tendens til automatisk å lage en front som skulle være et direkte motstykke til SV. (Og de sa selvfølgelig ingenting om det borgerlige demokratiets begrensninger, snarere tvert imot!)

OPPSUMMERING

Mitt syn er følgende:

- Det var riktig å stille til valg i år.
- Det var riktig ikke å trekke oss (i stedet for å gi betinget støtte til SV) når SV avslo samarbeid.
- Det var riktig å stille i front med nære venner, spesielt de utenfor våre rekker som var forbannet over SVs anti-kommunisme.

- Det var riktig at RVs politiske grunnlag og agitasjon konsentrerte seg om dagsaktuelle kampsaker, og ikke om strategiske eller ideologiske spørsmål.

MEN: Agitasjonen skulle i større grad gått på folkets-egen-kamp kontra valg-sirkus/Stortingets begrensninger.

Det å »lage politikk» på alle felter gikk ut over spredningen av dette synet, vi tenderte til å føre valgkampen innenfor en »borgerlig ramme». Entusiasmen hos våre valgarbeidere ble dårligere enn ventet av denne grunn. Denne skjevheten i grunnlag og agitasjon førte igjen til at noen flere enn ventet stemte »taktisk».

Jeg mener ikke at RVs valgagitasjon på spørsmålet om Stortinget kontra masse-kamp i hovedsak ga folk parlamentariske illusjoner (noe en derimot med sikkerhet kan si om SVs valgkamp), jeg mener at hovedsida var bra. La det være klart. Men det var en alvorlig biside, en feil av høyrekarakter. La oss lære av det til neste gang! La oss for øvrig slutte å »overkorrigere» feila våre!

T.A.

Denne artikkelen er sterkt forkortet.
Red.

KULTURFRONTEN, TRENGER VI DEN?

I 1972 tok en AKP'er det første initiativet til å opprette en front for kulturkampen, på linje med AKMED, KVINNEFRONTEN og andre fronter. Det var ikke tilfeldig at det var en AKP'er som grep initiativet. Det var neppe tilfeldig at Partiet ikke støttet altfor helhjertet opp f.eks. ved å avsette kadre, føre diskusjoner ut til grunnplanet, ta initiativ til en klasseanalyse av kulturen og så videre.

KULTURFRONTEN er ikke blitt noen slagkraftig og offensiv front for forsvaret av den folkelige kulturen, for forsvaret av ytringsfriheten og det nasjonale kulturgrunnlaget – tradisjoner, målspørsmål, folkelig kulturaktivitet i by og bygd.

Bl.a. har AKP'ere i redaksjonen for FOLKEMAGASINET/Kulturfront tatt opp dette med ledende kadre, også kadre i SK. Vi froys på ryggen nesten da disse tilsto sine manglende kunnskaper om

Fronten og bladet, om kulturkampen i det hele. Vi ble lovet støtte i arbeidet, bl.a. ved at Partiet nå skulle aktivt støtte forslag til kadre til Fronten. Ett navn var oppe til debatt. Partiet kunne ikke la ham gå over til ei slik oppgave. Et annet navn ble foreslått. Reaksjonen var av lignende karakter. Så endelig ble vi antydnet muligheten av å «få» en eldre og erfaren kader, erfaren og kamplysten nettopp i Kulturspørsmål.

Siden har vi ikke hørt et ord om denne kaderen.

KULTURFRONTEN er fremdeles lammet delvis på grunn av at det ikke fins kadre som er sterke og pågående nok i ledelsen. Kadre som ikke har oversikt og visjoner, som mangler den djupe forståelsen for alvoret i kulturkampen.

HVA KAN VI LÆRE AV DETTE?

Det hele er ikke et kaderspørsmål. Det hele er ikke et spørsmål om analyse, prioritering, debatt og meningsbrytning og konkrete aksjoner her og i lokalmiljøene.

Det er et spørsmål om samordning. Et spørsmål om å innse og følge opp den nye innsikten. KULTURFRONTEN og FOLKEMAGASINET er ikke bra og riktige tiltak. De er helt nødvendige forutsetninger for at kampen mot utenlandsk kulturimperialisme og nasjonal

avfolking, sentralisering og Høyre/DNA-trakassering av folkets kultur skal slås tilbake!

Konklusjonene blir omtrent de samme som i innlegget ovenfor. Vi – medlemmene og aktivistene og våre venner igjen – og Parti-ledelsen må nå innse at kulturen er en prioritert oppgave for AKP(m-l)!

Vi driver ikke noe Blå Kors. Dette er alvor. Vi forutsetter debatt. Vi går ut fra at debatten kommer – NÅ!

bs

»OLJEKRISA» OG SVs ØKOPOLITIKK

»Oljekrisa» og SVs økopolitikk

I ekstrasnummeret av TF med SKAUs plan for partiets arbeid til våren, tar en opp »oljekrisas» betydning for arbeidsfolks kamp mot kapital og myndigheter. En analyserer også SVs holdning til sosialdemokratiet og drakampen som foregår mht. SV.

En viktig sak som har sammenheng med vår og hele folkets politikk er hvordan en Hittil har myndighetene med relativt stort hell klart å velte byrdene fra kapitalens allminnelige krise over på folket, under dekke av oljeknapphet. Dette er selvsagt en stor bløff da oljelagrene i Norge aldri har vært større, og fullastede oljetankere ligger og venter på lossing utover raffinier o.l. ikke bare i Norge, men i hele Europa.

SVs linje på disse sakene er at de har godtatt de forskjellige tiltakene regjeringa har utført gjennom Evensen. SV har vært

forvirret, tydeligvis, og deres eneste redningsplanke har vært en eller annen form for »økokrise» som de har dekket seg bak. Denne politiske linja fungerer i dagens »energikrise»-situasjon ene og alene reaksjonært, og virker bare som hemsko for SV til å skape en politikk for folkets forsvarskamp mot myndighetenes reaksjonære tiltak (rasjonering, kjøreforbud i helgene, brenseloljerasjonering osv.)

Jeg syns SKAUs analyse manglet denne delen, og kan illustrere hvor viktig dette er: På et stort Oslo-trykkeri kom arbeiderne på jobb mandag morgen. Det var 8 grader i maskinhallen. Etter tredeling av folkene er flertallet SV'ere, mens en del heller i retning ALP. SV'erne mente stort sett vi måtte arbeide og ta på oss en genser ekstra, den som hadde, for »vi har jo oljekrise». Vi måtte liksom godta at firmaet sparte på ressursene. Men dette satte i første rekke ALP-sympene

seg på bakbeina mot. »Vi jobber ikke for det er minst 17 grader i lokalet», var deres oppfatning. Sjøl om noen av de »bevisste» SV'erne tok på seg genserne sine, ble de hindret i å arbeide av oss andre før temp-grensen var nådd. (Ekspl. står så vidt nevnt i KK 3/74).

Jeg syns det er viktig å få ei skikkelig gjennomgåing av SVs øko-linje i lys av oljekrisa, og tror at konklusjonen er at den i praksis ene og alene fungerer reaksjonært.

EG

